

MODNÍ SVĚT.

9512. Oblek pro dívky. — Střihy ve 4 velikostech: 8, 10, 12 a 14 let. Jest třeba 3/4 yardů 44-palcové látky pro velikost 12 roků.

9500—9501. Kostým pro dámy. — Živůtek 9500; střihy v 5 velikostech: 34, 36, 38, 40 a 42 paleů přes prsa. Sukně 9501; střihy v 5 velikostech: 22, 24, 26, 28 a 30 paleů přes prsa. Jest třeba 6 1/2 yardů 44-palcové látky pro celý oblek. Každý z obou střihů za 10c.

9516. Bluza k obleku pro dámy. — Střihy ve velikostech: 32, 34, 36, 38, 40 a 42 paleů přes prsa. Jest třeba 4 yardy 27-palcové látky pro velikost 36 paleů.

9502. Domácí oblek pro dámy. — Střihy v 6 velikostech: 32, 34, 36, 38, 40 a 42 paleů přes prsa. Jest třeba 4 3/4 yardů 44-palcové látky pro velikost 36 paleů.

Každý, kdo sobě předplatí na některý z našich listů, obdrží jeden módní vzorek střihů úplně zdarma. Další vzorky za 10c jeden.

torbu na lavici, "poslala vám sestra trochu mouky na placky a vzkázala vám, abyste se oženil. Neboť, co z vás bude?"
 "Co? Co z vás bude?"
 "Vždyť už přece nejste mladý. Pěťadvacet roků už je vám."
 "A což já to nevím?"
 "Co bude? Přijde stáří a tu, chraň Pán Bůh, nemá člověku kdo lížičku teplého jídla podat, nemá mu kdo na lůžku hlavu pozdvihnout. Starému a samotnému člověku jest věru zle. A v nemoci také."
 "Eh," hodil Vojtek hlavou, "co mi radíte? Má mi žena knourat za ušima, mají mi děti vskočit na kamen, he, a ještě něco? Smrt přijde jen jednou, a nemoc ta také není bez míry. Týden, dva týdny — buď se uzdravíš, nebo jsi tam! A nejeden při ženské provazyběhá i třicet roků. Pamatuje se, švagre, na Muráňského z Gruně, jak si zpíval:"

Housle, basy, muzika,
 Muňáského potěcha;
 a koudelka, vřeten,
 čert ho vezmi ze váho!" —

"Oj, švagře, vám se jen v hlavě čtverčtí berou. Budete litovat! Pán Bůh jest milosrdný, ale není zpozdilý. On dal člověku rozum, aby si poradil. Tu ti dá-vám, člověče, rozum, ale důvěřuj mi! Rozumného Pán Bůh strážil, lenivého holi měří. Vůsk on věru i vás, švagre, změní a potrestá, protože jste lenivý k jeho vůli. On stvořil člověku ženu, aby mu byla ku pomoci."
 "Mně ona při práci mnoho nepomůže. Já jsem za první ovčák a za druhé chudý hospodář."
 "Proto ne! Ale jak jsem vám povídal: staroba a choroba."
 "Ej, vždyť nejsem z takového rodu, který dlouho žije a kdo ví s jistotou, jak já zemřu? Třeba se utrhne nějaká skála ve Volokně, nebo mne zadusí medvědí a beranů, a to nebude dlouho trvat. Kdybych věděl, že budu dlouho stonat, nu, to bych si to snad ještě rozmyslel. Ale není to jisté — žena však je jistá."
 "Proč se vám ty ženské tak zprotivily, člověče?"
 "Toť víte! Já budu chtít do lesa, neboť z jara voní svět a žena: "Vojtku! Orat!" Budu se chtít na podzim podívat na buky, a žena: "Vojtku! Mlátiť!" A od jedné zdi děti: "Tati, jedly bychom!" A od druhé zase: "Tatínku, pilky bychom!" I řas aby vzal takovou práci. A teď mám doma ticho, tichoučko. — Když ležnu na postel, dvěře jen přivřu, neboť jsem při ovčích zimě zvyklý a nerad se zavírám; každý listek uslyším, jak šustí, a hvězdy mi také tichounee hovoří: Vojtku, spíš!"

"Nespím!"
 "Dobrý večer!"
 "Dobrý večer . . ."
 Vojtkova sestra vypyťává se mu, že, když se vrátil domů:
 "Tak co? Poslechl tě?"
 "Ale kdež pak poslechl!" odpovídal muž.
 "Nechce se ženit?"
 "Vždyť je ti to podivín, opravdový podivín, vždyť ho znáš. Utekli jsme od něho, neboť jsem toho už měl plnou hlavu, když hovořil. Je hloupý — či co?"
 "Opravdu hloupý. On byl vždycky takový," povídá smutně Vojtkova sestra. "Od malička to bylo také potrhle . . . Na podzim se mu buky červenalí . . . Něfkal ti to?"

"Ani jsem tomu všemu nerozuměl, co mi povídal. Byl by dobrý pro smrti chodit. Kdyby byl všichni takový, bylo by světu k ukození."
 "Ha, odpývá si to, odpývá!" naříkala Vojtkova sestra. "Utratil mladý život, dary Boží a Bůh mu to neodpustí. Nedávají psůvi proto žrát, aby to rozlíl. Ale snad jsi mu nedomluvil, jak se patří!"
 "Vždyť přece není hovořo, kterému epou lůk do tlamy v ovesném těstě, ale člověk. Jak jsem uměl, tak jsem mu to řekl. Jinak ne."
 "Ach! Bude mu jednou zle, bude," posítočila se sestra.
 "Marno všecko. S takovým podivněm nic nesvedeš. Z pavučiny nepřepeš plátna na košili a z houby káse neuvafíš."
 "Ha věru že," přivěrdlovala Vojtkova sestra smutně.
 Nu ale Vojtek jako Vojtek.

V létě pase divá se na svět, po stromech a po listí. Z jara se všecko zelená, až to zrovna hraje a na podzim jest zase na stráni to lík barev, že až oči boří. Vojtek seděl celé hodiny před chalupou a díval se. A nerušil ho nikdo, neboť chalupa jeho stála stranou, za vsí, nahoře u lískovín. Nejednou minutu i měsíce a kolem ní nikdo nepřešel. Proč? Byla to poustevna a ne chalupa.
 Ale Vojtek na to málo dbal, a když se mu zachtělo mezi lidi, tak si seběhl do vsi. Nohy ho nikdy nebolely. A díval se, jak dlouho ohtěl.

A měnilo se mu v očí v rozličné barvy. Den ze dne listí zářilo jinak.
 Nejdříve se ho chytala rez, razavělo jako železo, potom přešlo v takovou barvu jako by mrkvovou, potom ve višňovou, potom ve zlatovou a konečně vyplavlo, když už je ožehl mráz.

A kolem dokola stál jedlový les, věčně tmavozelený, dokud ho sniž nezbělil.
 Ale vypadala-li z jara jasná zelená buků a jeřábů mezi smrky a mlázim tak čarovně, že se někdy zdálo, jakoby na les usedla letní zelená mlha, což pak na podzim, tu byl opravdový div hoří!

"Nu, ale sluší jim — ej, sluší, to zčervenání listí, tám smrčkům!" šeptal si sám pro sebe Vojtek. — "Jako by dukáty a korále po trávě rozházel. Ba, zrovna jakoby polanu hvězdami posel . . ."
 A jen se díval.

V zimě, když všecko zbělelo, díval se Vojtek, jak se les na slunci leskne. Nebo když vítr sniž smetl, rozeznával Vojtek buky a javory, když vyprostil své hole a černé větve zpod aněhových peřiny. A měl ukrutnou radost, když vítr z jara stromy oval a slunce s deštěm vyvábilí prvé výhonky listů — když stromy kvetly.

Nejednou mu ještě sestra a švagr domluvíli, aby se oženil, ale z těch domluv nikdy nic nebylo.

A Vojtek si tak žil rok od roku, dokud se nerozostnal. A rozostnal se zrovna tenkrát, když dvě sestřiny děti měly horečku, takže zůstal sám. Nikdo nebyl u něho ve světnici. A potom neměl ani koho k sestře poslat.

Leží, leží na posteli, jísti se mu neochce, ale pít, k smrti pít. A zdvihnout se nemohl, neboť nohy měl jako z povřísel a vody mu neměl kdo podat.

Minul den, přešla noc, mjíj druhý den, a Vojtek leží. Bylo na podzim.
 "Ej," myslí si, "kdyby tu byl někdo u mne, přece by se mi lehce, ji umíralo. Bude — jak už vidím — potřeba, dojít za kopeček pro kouzlo."

Vojtek už viděl, že jest s ním zle a že jest u něj už konec.
 Leží, leží tak nemocen a tu si teprve myslí:
 "Ej, milý, moený Bože! Dobře mi sestra říkávala: Ožen se! Dobře mi říkal i švagr . . . Ba, kdybych měl nyní ženu, neumíral bych jako pes. Pusto, smutno u mne jako v zimě u salaše. Eh!"

A tak mu bylo najednou líto sebe samého, že mu až slzy vstoupily do očí.
 Ve světnici bylo ticho jako v hrobě. A tma. Sošelo se, a kaňance mu neměl kdo zapálit.

Všecko se mu zdálo takové divné. Lavice, dvě židle, které Vojtek měl, stál a pes — všecko bylo jakoby poleveno mlhou a jakoby se hýbalo.
 "Chodí po světnici, či no?" myslel Vojtek.

Okna ve zdi se začala třásti, křívila se a naklápěla se hned na pravo, hned na levo. Hned dolů a hned zase nahoru. A za okny tma a šero, vlnilo se jako voda v hlubině.

"Řekl bys, že i se světnice spadá do Velkého Jenora, zrovna do prostředka a jakoby vřít hnal vodu ze dna nahoru."
 A Vojtek se stále ohtěl slabší, ba nechtělo se mu už ani pít, jenom mu bylo hrozně líto, že umírá tak o samotě.

"Ha," opakoval si, "ha, kdybych byl poslechl . . . Dobře sestra povírala, dobře mi švagr povídal . . . Teď jsem už věru sám jako ta suchá límba pod Sedcem —"
 V tom se oknem, sklem, dere do světnice červená buková haluz. Vojtek hledí — a za ní javor tláčí dovnitř své hubice a za ním vrba, jeřáb . . .

Zdarma Pro Muze **50,000 KNIH** **Uplně Zdarma**

Je to závažná kniha a posílá se POUZE MUŽŮM. Ona vám poví prostou, pochopitelnou řeč, jak lze vyléčit ztracenou mužnost, otravu krve či syfilis, ztrátu životní síly, ztrátu sply, nezálivnost, žaludčení, jaterní, ledvinové a močové nemoci, revmatism, kapavku a nově chycené nemoci, sžmiznutí rozumu a všecny nemoce, vlastní mužnosti, ve vašem vlastním domově, privátně, a za velmi nízkou cenu. Tato bezplatná kniha vám poví, proč trpíte a jak můžete se trvale vyléčit. Obsahuje celé skladitě vědomosti — právě to, co každý ženatý i svobodný muž měl by věděti. Tato kniha byla sepsána lékařem, který věnoval léta studia a zkoumání těchto zvláštních nemocí.

Pamatujte, že se posílá naprosto zdarma, vyplacené, v prosd zapečetěném obálce. Neuposlejte žádných peněz — pouze napište skutečné svoje jméno a adresu na spodní kupon a pošlete nám jej ještě dnes.

KUPON NA BEZPLATNOU KNihu.
DR. JOSEPH LISTER & CO.
 B. 202-22 Fifth Ave., Chicago.

Přesvědčte se, že vám nebude líto, když pošlete, kdybyste mi poslal úplné zdarma jednu z vašich největších knih pro muže.
 Jméno:
 Ulice a číslo:
 Město:

A dvěma se epou ošle, osyky, břizy . . .
 Listí červené, žluté, zlatové . . .
 Ba i byliny se mu tlačí dvěma: škavel, boží dřevo a celý keř modře kvetoucího zimostřázu . . .
 A sářově modré malé podzimní květy hořcové vyrůstají ze země, září na podlaze a hovoří:
 "Vidíte nás, vidíte? I my jsme tu!"
 Zčervenalo se, zlatem zazářilo a zakvetlo ve Vojtkově světnici. A tak zemřel.

Pro každou rodinu

PRO ZDRAVÍ I NEMOCNÉ

Rozdílná žena. Takového výrazu upotřebil Frank Kuzna ze Stephenu, když psal o své manželce. On praví: "Musím vám sdělit, jaké obdivuhodné věci vaše Hoboko vykonalo pro moji manželku. Trpěla hrozně žaludkovou nemocí. Jeden lékař předepsal to a druhý ono, ale nic nepomohlo. Užívala rozdílné druhy pilulek a prášků ale bezvýsledně. Když využila jednu láhev Hoboka, — zdála se býti rozdílnou ženou a teď po užívání Hoboka po nějakou dobu je úplně zdráva. Mně zajisté to těší, neboť jsem už z jejího stavu dostával strach. Kdyby jenom lidé věděli o zásluhách Hoboka, bylo by k nalezení v každém domě."
 Dra, Petra Hoboko není lékem lékárnickým, nýbrž prostým dobrou vyzkoušeným lékem, který se dodává lidem skrze zvláštní vednatel, přímo z laboratoře, od vyrábětelů, Dr. Peter Fahrney & Sons, 19—25 So. Hoyne Ave., Chicago, Ill. Adv.

V každé rodině, na venkově i ve městě, měla by býti "Alpa," světoznámá vyhlášená bylinná léčivá směs ze Staré Vlasti, která koná pravé divy. Slyšte:
 "Alpa" udělala u mne přímo zážrak a proto celému světu "Alpu" odporučuji. Mně bylo již tak zle, že jsem ani na jídlo nemohl pohledět. Žádná medicína ani pilulky nepomáhaly, až Vaše "Alpa" pomohla. Z vděčnosti napíši o tom do novin. Frank David, Mewassin, Alta., 25. října 1912.
 Takových a pod. dopisů máme mnoho ze všech končin.
 "Alpa" je laciná: Velký balíček za 50c, 2 za \$1.00, 6 za \$2.50 poštou vyplacené až do domu. — Český i angl. návod při každé zášile. Český popis "Alpy" na požádání zdarma. "Alpu" objednejte český u The "Orion," Box 597, Dept. B, Omaha, Neb., a odvolajte se na Pokrok. 31-1f

Jsme zakladateli zdravé prospívající české osady v Kalifornii
 blíže města Hamilton City, v údolí Sacramento, jest již světoznámá svou plodností jak obilina tak i veškerého ovoce. Pozemky prodáváme denně po \$5.00 akr, za kteroužto cenu mohou i méně zámožní krajané pořídit si pohodlný domov v krásné Kalifornii.
 Dále hledáme kupce na reně o 1100 akrech výtečného pozemku po \$50 akr, jež by rozdělil na menší dílece, na něž bychom rádi získali jednotlivé prodejné.
 Máme mnoho jiných rozsáhlých reně o tisících akrech za velmi nízké ceny od \$15.00 výše.
 Udělejte si příjemný zimní výlet k nám na prohlídku krajiny.

W. J. BULIN & CO., Hamilton City, California

NEJSTARŠÍ A NEJLEPŠÍ MÍSTO PRO SCHŮZKY JEST ED. MAURERA RESTAURANT A HOSTINEC.
 v číle 306 Farnam ulice.
 Pravá importovaná piva na šepu. PLEZENSKÉ a Měšťánského pivovaru v Plzni v Čechách. Hofbráunisch Bavarica pivo. Pivo Anheuser-Busch a světoznámé Faust širokého rozsáhlou reputací.
 Kavárna pro dámy na šek se za druhé podlaží.

Metz Bros. Brewing Co.
 Telefon Douglas 110
 Vaří a lahvuji vyberné jen pivo.
 Můžete se na tento starý a osvědčený zážávod spolehnouti.

O VOJTKOVI PODIVÍNU.
 Napsal K. Przerwa-Totmajer. Přeložil K. V. Rypáček.
 Nu Vojtek jako Vojtek! Hlonpé řeči sice nefekne, ale po své cestě také věru daleko nejde . . .
 Sestra mu povídá: "Ožen se!"
 A on jí na to: "Já se ti budu teď ženit, když všecko voní! . . ."
 Švagr mu říká: "Vojtku, věru že by ses měl oženit."
 Vojtek zase: "Dejte mi pokoj, švagr, což nevidíte, že se buky červenalí!"
 Jedno bylo tak z jara, druhé zase na podzim. Co mu na to řeklo? Hlonpého slova nefekl — neboť jest pravda, že z jara všecko voní a na podzim zase listů na bucích žlutne a za nedlouho zčervená.
 Vojtkovi patřil celý svět. Byl takový jako ten zbojník Novobilský, který si zpíval:
 Já jsem chlapec svobodný,
 víc než gasda jsem hodný,
 neboť gasda malý pán,
 ten má děti — já jsem sám!

ti na takové věci, jako jest ženitba.
 Vojtek v létě pásal ovce, býval bačou, u ovci si pohvizdoval a v zimě byl jakž takž živ z toho koucku pole a co mu ještě zbylo z toho, co si vydělal u ovci. Mnoho toho nepotřeboval, neboť nepil.
 Jenom sestra a švagr — pořádný člověk — se nad ním trápili, co jen z něho bude. Sestra se mu vzdala dosti daleko, do druhé vsi, na pět mil od něho, děti měla hromadu a nemohla se tedy věru o bratra mnoho starati. Jak se jednou sešli, tu sestra hned na Vojtka: "Ožen se!" — Ale Vojtek jen pořád svou a svou.
 "Jak se mám ženit — co? — Když je tu podzim? . . . Listí se třese na osykách, na olšinách, na jeřábíně, na javoru, na jasanu a na buku . . . Žlutne, červená se, opadá . . ."
 Vojtek dobře ví, co ty stromy povídají:
 "Hej, Vojtečku, můj Vojtečku, padá nám list po listěčku; až mi listěčky stratíme, bude nám tu těžko v zimě, hej, bude nám tu smutno v zimě."
 "Což je to všecko platné, hlonboubi mojí!" myslí si Vojtek. — "Já vám je tam na větví neudr-žím . . ."
 Ach, Bože, můj Bože! Když se mu jednou rozestřela stará, modrá a načervenalá jeseň, tenkrát mu už ani ty, sestro, ani ty, švagr, ženitba nevařte!
 "Švagršiku," povídá mu švagr, odkládaje si ve Vojtkově světnici

Na ale Vojtek jako Vojtek.